

Het zichtbare slachtoffer: privacy van slachtoffers binnen het strafproces

Samenvatting

2015

Mr.dr. Marijke Malsch

Nathalie Dijkman, MSc.

Prof.mr. Arno Akkermans

Inleiding

Slachtoffers van criminaliteit hebben de laatste decennia een steeds prominentere rol gekregen binnen het strafproces. Zij treden niet alleen op als aangever, maar ook als getuige en/of als spreekgerechtigde; zij dienen regelmatig een vordering tot schadevergoeding in tijdens het strafproces. De toegenomen aandacht voor slachtoffers raakt hun persoonlijke levenssfeer en daarmee hun mogelijkheden tot zelfbeschikking. Zodra een slachtoffer aangifte doet of een verklaring aflegt, worden zijn persoonsgegevens geverifieerd, waaronder naam, geboortedatum en mogelijk woonadres. Deze gegevens komen meestal in het strafdossier dat vervolgens wordt verstrekt aan de ketenpartners en de verdachte. Het is niet uitgesloten dat gevoelige informatie tijdens de zitting aan de orde komt die een slachtoffer liever onbesproken had gelaten. Als slachtoffers, naasten of nabestaanden ter zitting aanwezig zijn, kunnen de verdachte, het publiek en journalisten hen bekijken en luisteren naar hun verklaring. Media en publiek verspreiden deze persoonlijke informatie mogelijk verder in de maatschappij.

Schending van de persoonlijke levenssfeer van slachtoffers is vrijwel per definitie inherent aan de belangrijke rol die zij in het strafproces innemen. Sommige inbreuken op de privacy kunnen worden voorkomen door beschermingsmaatregelen. De EU-richtlijn minimumnormen voor slachtoffers (2012/29/EU) spoort Europese landen aan om extra maatregelen te treffen die de secundaire victimisatie van slachtoffers voorkomen, onder andere door het privéleven actief te beschermen. Dit betekent dat tijdens de zitting ongewenste confrontaties tussen slachtoffer enerzijds en verdachte en het publiek anderzijds, moeten worden voorkomen, maar ook dat identiteit en verblijfplaats van het slachtoffer niet of slechts in beperkte mate openbaar worden gemaakt.

De juridische uitwerking van het recht op privacy van slachtoffers in Nederland, België en Engeland is ter hand genomen in Van der Leij (2015). In het hier voorliggende rapport wordt het empirische onderzoek naar de privacy van slachtoffers binnen het Nederlandse strafproces besproken. Privacy is daarbij omschreven in twee vormen: de informationele en de ruimtelijke privacy. De eerste vorm heeft betrekking op de verwerking van (persoons)gegevens van slachtoffers, de tweede op de fysieke afscherming van slachtoffers. Het centrale concept bij de bescherming van de privacy van slachtoffers van criminaliteit is *afscherming*: van gegevens en beeldmateriaal, maar ook de (fysieke) afscherming van het slachtoffer en zijn naasten.

Onderzoeksvragen en -methoden

De centrale vraag die in dit onderzoek is gehanteerd luidt:

Hoe worden privacy en de identiteit van slachtoffers en hun naasten beschermd binnen het strafproces en hoe wordt omgegaan met de persoonsgegevens van slachtoffers en hun naasten in en rondom het Nederlandse strafproces?

Deze centrale vraag is uitgewerkt in de volgende vier deelvragen.

1. Wat is het *beleid* van politie, openbaar ministerie en gerechten/rechters met betrekking tot de bescherming van de privacy van slachtoffers en hun naasten op het punt van de informationele privacy en de mogelijkheden tot herkenning voor zover voortvloeiend uit hun betrokkenheid bij een strafzaak?
2. Hoe wordt binnen de *praktijk* van de strafrechtspleging omgegaan met de bescherming van de privacy van slachtoffers en hun naasten op het punt van de informationele privacy en de mogelijkheden tot herkenning voor zover voortvloeiend uit hun betrokkenheid bij een strafzaak? Is dit in overeenstemming met het beleid?
3. Wat zijn de *ervaringen van slachtoffers en hun naasten* met deze bescherming van de privacy op het punt van de informationele privacy en de mogelijkheden tot herkenning voor

zover voortvloeiend uit hun betrokkenheid bij een strafzaak? Hoe definiëren zij hun belangen op dit punt?

4. Welke *maatschappelijke organisaties en bedrijven* buiten de strafrechtspleging gaan, uit hoofde van hun taak, om met gegevens over en van slachtoffers en hun naasten? Welke normen hanteren zij daarbij?

De gebruikte methoden van onderzoek zijn *deskresearch*, *semigestructureerde interviews* en de verspreiding van een *vragenlijst* onder slachtoffers. Voor het beantwoorden van Vraag 2 zijn 15 functionarissen van politie, het OM en de rechtspraak bevestigd over hun ervaringen in de praktijk. Voor Vraag 4 zijn interviews gehouden met twee advocaten, twee vertegenwoordigers van de (Nederlandse en Amsterdamse) Orde van Advocaten, twee medewerkers van Slachtofferhulp Nederland (SHN), een vertegenwoordiger van het Verbond van Verzekeraars, een beleidsjurist van het Schadefonds Geweldsmisdrijven en vijf journalisten (van twee kranten en twee audiovisuele media). De slachtoffervragenlijst is verspreid onder een groot aantal slachtoffers via SHN en slachtofferadvocaten. In totaal 43 respondenten (slachtoffers en naasten) hebben de vragenlijst ingevuld. De respondenten waren slachtoffers/naasten van geweldsdelicten, zedendelicten, stalking/bedreiging, (poging tot) moord en inbraak. Naar aanleiding van de vragenlijst is aan elf slachtoffers een telefonisch interview afgenomen. Voor het beantwoorden van de eerste en laatste deelvraag zijn verschillende (interne) aanwijzingen en beleidsrichtlijnen onderzocht.

Het beleid van politie, openbaar ministerie en gerechten/rechters

De huidige beleidsregels die bescherming van privacy kunnen bieden laten een grote variëteit zien. Daarbij laten de regels veel ruimte aan de individuele functionarissen voor het al dan niet aanbieden en toepassen van beschermingsmaatregelen.

Er zijn in het huidige beleid van politie en OM vier mogelijkheden aan om de identiteit van slachtoffer/aangever af te schermen tijdens de strafprocedure: aangifte op een ander adres ('domiciliekeuze'), aangifte onder nummer (waarbij er geen enkel identificerend gegeven in het proces-verbaal komt), de beperkt anonieme getuige en de bedreigde getuige. Deze mogelijkheden van (gedeeltelijke) anonimiteit worden aan een zeer beperkte groep van slachtoffers aangeboden: er moeten 'gegronde redenen' zijn om gegevens van slachtoffers af te schermen. Aangifte onder nummer wordt volgens de huidige richtlijn bijna uitsluitend aangeboden aan slachtoffers die werknemer zijn in de publieke sector. Wel bestaan er speciale aanwijzingen voor slachtoffers van huiselijk geweld, mensenhandel en zedenzaken, die onder meer verplichten tot het aanbieden van domicilie, en/of een extra informatief gesprek voorschrijven.

Er bestaan momenteel geen specifieke richtlijnen of aanwijzingen over hoe om te gaan met (gegevens van) slachtoffers en overige derden bij (bijzondere) opsporingsbevoegdheden. Op grond van artikel 126bb Strafvordering (Sv) bestaat er een wel verplichting om gebruikers van een communicatiemiddel ervan op de hoogte te stellen als er bijzondere opsporingsbevoegdheden zijn toegepast waarbij informatie over hen is verzameld, denk aan de telefoontap. Bij het uitbrengen van persberichten moet rekening worden gehouden met de privacybelangen van slachtoffers: zij moeten hierover (indien mogelijk) worden ingelicht en de berichtgeving bevat doorgaans geen identificerende gegevens van slachtoffers. Gegevens over slachtoffers die worden aangemerkt als strafvorderlijke gegevens, kunnen volgens het huidige beleid voor bepaalde doelen worden verstrekt aan organisaties zoals de KNVB, vervoersbedrijven, of overheidsinstellingen. Voor het verlenen van hulp aan slachtoffers kunnen ook strafvorderlijke gegevens worden verstrekt aan vertrouwensartsen, bureau Jeugdzorg, Slachtofferhulp Nederland of de Raad voor de Kinderbescherming. In het kader van ZSM (de procedure 'Zo Snel Mogelijk', waarbij door politie, OM en andere betrokken organisaties in strafzaken zo spoedig mogelijk na de aanhouding

beslissingen worden genomen in verband met de afdoening van de zaak)¹ worden gegevens over slachtoffers tussen politie, SHN, reclassering, Slachtofferhulp en de Kinderbescherming gedeeld.

Om confrontaties tussen slachtoffers en verdachten binnen rechtbanken en hoven te voorkomen, zouden volgens een modelregeling van de Rechtspraak alle gerechten moeten beschikken over een aparte kamer waar slachtoffers kunnen worden opgevangen. Ook moeten volgens deze regeling slachtoffers van een andere dan de gebruikelijke ingang van het gerechtsgebouw gebruik kunnen maken om een confrontatie met de verdachte te voorkomen.

Sinds 2013 zijn de mogelijkheden voor journalisten tot het maken van opnamen tijdens zittingen verruimd. Er mogen echter geen beeld- en geluidsopnames worden gemaakt van getuigen, deskundigen, slachtoffers en publiek. Namen van betrokkenen (verdachte, slachtoffer, getuige) moeten worden gewist of vervangen door een geluidssignaal.

De praktijk van privacybescherming binnen het strafproces

Hoewel vrijwel alle geïnterviewde functionarissen (politieambtenaren, officieren van justitie/Advocaten Generaal, rechters) aangeven globaal bekend te zijn met de beleidsrichtlijnen en deze in principe ook wel te onderschrijven, baseren de meesten zich hier in de praktijk naar eigen zeggen niet of nauwelijks op. Bescherming van de privacy van slachtoffers hangt in aanzienlijke mate af van de inzet van individuele functionarissen. Bij grotere zaken met veel slachtoffers blijken vaak ruimere beschermingsmaatregelen mogelijk te zijn, terwijl bij kleinere zaken slachtoffers die mogelijkheden niet aangeboden krijgen.

De meeste functionarissen hebben in de praktijk nog nooit te maken gehad met een aangifte onder nummer, terwijl ook domiciliekeuze lang niet altijd wordt aangeboden. Een effectieve afscherming van slachtoffergegevens (waaronder de identiteit van slachtoffers), zou in de praktijk niet of moeilijk te realiseren zijn volgens de geïnterviewde functionarissen. Vaak kennen verdachte en slachtoffer elkaar al, waardoor anonimisering zinloos zou zijn. Bij een slachtoffer dat een anonieme verklaring heeft afgelegd, bestaat er ook een grotere kans dat de raadsman van de verdachte verzoekt om deze alsnog te (laten) horen als getuige. Het blijkt bovendien goed mogelijk om via openbare of semiopenbare bronnen informatie over slachtoffers op te zoeken, waardoor eveneens privacygevoelig informatie kan worden verkregen.

In zaken betreffende ernstiger criminaliteit worden volgens respondenten van de politie regelmatig telefoons van slachtoffers en hun naasten getapt. Er zijn zowel respondenten die zeggen dat slachtoffers na afloop standaard genotificeerd worden (op de hoogte gebracht dat hun telefoon is getapt), als respondenten die zeggen dat dat niet gebeurt. Verslagen van tapgesprekken worden over het algemeen in het dossier opgenomen.

Hoe meer ketenpartners betrokken zijn bij de zaak, hoe moeilijker het is om het werkelijke woonadres afgeschermd te laten. Soms wordt de identiteit van een slachtoffer tijdens of na afloop van het strafproces toch onbedoeld alsnog bekend. Op het politiebureau wordt post voor het slachtoffer met domiciliekeuze wel eens per ongeluk weggegooid omdat gedacht wordt dat dit verkeerd is geadresseerd. Bij een voeging als benadeelde partij bestaan er risico's dat het adres toch opduikt, bijvoorbeeld als er (geadresseerde) bijlagen bij het voegingsformulier zijn, zoals medische nota's en correspondentie met de verzekeraar.

OM-medewerkers maken soms in bepaalde stukken alsnog gegevens van of over het slachtoffer met een zwarte stift onzichtbaar of laten gegevens die niet relevant (maar wel privacygevoelig) zijn uit het dossier. Extra maatregelen, zoals getuigenverklaringen van slachtoffers onder code, het anonimiseren van intiem beeldmateriaal, het weghouden van de pers of het gebruik van video-

¹ ZSM staat voor: Zo Snel, Slim, Selectief, Simpel, Samen en Samenlevingsgericht Mogelijk.

verbindingen vanuit een andere zaal (waar slachtoffers en familie zitten) naar de zittingszaal, komen in de praktijk voor, maar uitsluitend bij geruchtmakende zaken.

Verdachten en slachtoffers gaan het gerechtsgebouw in door dezelfde ingang en staan regelmatig samen in de rij voor de security check. In de praktijk wordt de mogelijkheid om een *andere* ingang te gebruiken weinig aangeboden, zo zeggen de geïnterviewde functionarissen. Aparte wachtruimtes voor slachtoffers bevinden zich in sommige gerechten ergens weggestopt in het gebouw. Het is wel eens voorgekomen dat een slachtoffer dat in afwachting van de zitting in een dergelijke ruimte heeft plaatsgenomen, vervolgens is 'vergeten', waardoor deze de zitting misliep.

In de meeste zaken worden identificerende gegevens van het slachtoffer voorgelezen tijdens de zitting. Slachtoffers verzoeken soms om hun naam niet te noemen tijdens de behandeling van de zaak, en rechters kunnen zelf besluiten om daar gevolg aan te geven. Op die manier kan bijvoorbeeld ook de slachtofferverklaring zonder het vermelden van de naam van het slachtoffer worden voorgelezen. Wel blijft oplettendheid vereist omdat de naam (onbedoeld) toch genoemd kan worden door een andere procespartij. Volgens de respondenten wordt vanuit de rechtszaal steeds vaker live verslag gedaan van de zitting, inclusief de slachtofferverklaring.

Ervaringen van slachtoffers met bescherming van hun persoonlijke levenssfeer

Uit het vragenlijstonderzoek en de interviews blijkt dat veel slachtoffers afscherming tegenover de verdachte het belangrijkste vinden. Zij zijn vaak bang voor represailles van de verdachte, zijn familie en zijn vrienden. Sommigen vinden het een principekwestie dat de verdachte hun gegevens niet hoeft te weten. Er is een klein aantal slachtoffers dat het niet nodig vindt dat wie dan ook hun persoonlijke gegevens te zien krijgt.

Van vrijwel alle slachtoffers die meededen aan het onderzoek is de naam en het eigen adres opgenomen in de aangifte. Geen enkele respondent heeft aangifte gedaan onder nummer, en twee slachtoffers hebben aangifte gedaan onder domicilie. Driekwart van de respondenten wist vóórdát ze naar de politie gingen niet dat een (gedeeltelijk) anonieme aangifte (in de vorm van domiciliekeuze of aangifte onder nummer) mogelijk was. Bijna de helft van de respondenten wist niet dat hun persoonsgegevens in het strafdossier zouden komen nadat ze aangifte hadden gedaan. Meer dan een kwart van de respondenten geeft aan dat zij liever hun persoonlijke gegevens tijdens de aangifte of het verhoor hadden willen afschermen voor de verdachte. Het gaat daarbij om naam, adres, telefoonnummer of de verklaring in zijn geheel, die zij liever achterwege hadden gelaten. Slechts een derde van de respondenten vond dat er genoeg mogelijkheden waren om naam en adres af te schermen.

Een groot aantal slachtoffers is (bewust) niet naar de zitting gegaan om confrontaties met de verdachte te vermijden. In verreweg de meeste zaken werd de naam en/of het adres van het slachtoffer of de naaste voorgelezen tijdens de zitting. Een derde had niet verwacht dat deze gegevens zouden worden voorgelezen. Deze slachtoffers/naasten ervoeren dit als een inbreuk op hun privéleven. De schriftelijke slachtofferverklaring werd in een klein aantal zaken voorgelezen zónder dat de naam van het slachtoffer werd genoemd. In totaal ervoer een derde van de respondenten de zitting als (emotioneel) zwaar, omdat zij hierdoor, soms onverwacht, geconfronteerd werden met de verdachte. Bij een aantal slachtoffers vond deze confrontatie al voorafgaand aan de zitting plaats, in de gangen van het gerechtsgebouw.

De behoeften van slachtoffers op het punt van media-aandacht verschillen van elkaar. Er zijn slachtoffers die behoefte hebben aan afscherming, maar ook slachtoffers die veel media-aandacht willen hebben voor wat er is gebeurd. Als een slachtoffer of nabestaande ontevreden was over de media, dan kwam dat omdat de volledige naam van het slachtoffer was gepubliceerd, of omdat foto's van sociale media waren gehaald en gepubliceerd. De helft van de slachtoffers geeft aan van tevoren te zijn voorbereid op de te verwachten media-aandacht door politie, OM of SHN.

Slachtoffers zijn overwegend positief over de bescherming die geboden is door politie, justitie en rechters. Twee derde van de slachtoffers en naasten heeft, terugkijkend op het strafproces, het gevoel dat hun privéleven voldoende is beschermd. Als reden voor een minder positief oordeel geven enkele slachtoffers aan dat zij niet goed zijn voorgelicht over mogelijkheden tot afscherming van hun identificerende gegevens, zoals naam en/of adres. Anderen hadden liever niet met de verdachte geconfronteerd willen worden in het gerechtsgebouw, en verwachtten fysieke afscherming rondom de zitting. Daarnaast vinden slachtoffers het van belang voor hun gevoel van veiligheid en voor hun privéleven om geïnformeerd te worden over het verloop van de vervolging, de zittingsdatum, de uitspraak en het verblijf van de veroordeelde daarna. Zij worden echter over deze onderwerpen lang niet altijd goed geïnformeerd. Soms wordt hun niet de datum van de zitting doorgegeven.

Maatschappelijke organisaties en bedrijven buiten de strafrechtspleging

Verzekeraars, het Schadefonds Geweldsmisdrijven, SHN, advocaten en journalisten lijken behoedzaam om te gaan met gegevens van slachtoffers. Daarbij spelen hun interne richtlijnen, leidraden en andere vormen van normontwikkeling een rol. Die rol varieert sterk per type organisatie: een sturende rol van de regels bij de Nederlandse Orde van Advocaten en de verzekeraars, en een minder sterke rol van de regels bij de media. Uit de interviews en de vragenlijsten blijkt niet dat slachtoffers negatieve ervaringen hebben met deze organisaties als het gaat om hun privacy, op een enkele negatieve ervaring met de media na.

Het *verzekeringsbedrijf* kent geen bijzondere regels voor slachtoffers van criminaliteit. Een anonieme schadeclaim is echter niet mogelijk: om een claim te kunnen beoordelen heeft een verzekeraar bepaalde gegevens nodig zoals identificerende gegevens van de claimant. Binnen het verzekeringsbedrijf geldt een gedragscode die onder andere verplicht tot toestemming van de cliënt (slachtoffer) als gegevens extern worden gedeeld. Voor medische gegevens gelden extra waarborgen. Volgens het Verbond van Verzekeraars bestaat binnen de verzekeringsmarkt veel aandacht voor privacy van cliënten (slachtoffers) en zijn er nauwelijks klachten.

Bij de aanvraag voor een financiële tegemoetkoming bij het *Schadefonds Geweldsmisdrijven* moeten slachtoffers of naasten hun contact- en persoonsgegevens doorgeven, en verschillende bewijsstukken meesturen. Bij de omgang met persoonsgegevens is het Schadefonds gebonden aan de Wet bescherming persoonsgegevens. Alle medewerkers hebben een geheimhoudingsplicht. Gegevens worden niet verstrekt aan de verdachte of derden, tenzij het slachtoffer daar zelf toestemming voor geeft. Wel kan het fonds zelf informatie over het slachtoffer inwinnen bij andere organisaties zonder toestemming van het slachtoffer: de politie, het OM en het Centraal Justitieel Incassobureau.

Het Privacyreglement van *Slachtofferhulp Nederland* (SHN) bevat regels voor de omgang met en bescherming van slachtoffergegevens. Daarnaast is iedere medewerker van SHN gebonden aan een geheimhoudingsplicht. Als gegevens over het slachtoffer door SHN verstrekt worden aan andere organisaties, dient het slachtoffer hiervoor een machtiging te tekenen. Bij ZSM worden (contact)gegevens van het slachtoffer door de politie en het OM (automatisch) aan SHN verstrekt. De vele gegevens van en over slachtoffers die beheerd worden door SHN omvatten niet alleen naam, adres, woonplaats gegevens (NAW gegevens), maar vaak ook gegevens over letsel, psychosociale problemen, therapie, de gezinssituatie en de financiële situatie van het slachtoffer.

De *Nederlandse Orde van Advocaten*, waarbij iedere Nederlandse advocaat verplicht is aangesloten, kent dwingende gedragsregels voor advocaten. In die gedragsregels staat onder meer dat de advocaat geen afschrift van processtukken verstrekt aan de media, en terughoudend is met het geven van inzage in die stukken. Bij nalatigheid bij het in acht nemen van de Gedragsregels is het mogelijk dat de advocaat zich voor de deken of tuchtrechter moet verantwoorden. Volgens de landelijke Orde van Advocaten zijn de Gedragsregels voldoende als bescherming van de gerechtvaardigde belangen van het slachtoffer op het punt van de privacy. Er zijn geen klachten

bekend bij de Amsterdamse Orde van Advocaten over de omgang door advocaten met persoonlijke gegevens of de persoonlijke levenssfeer van slachtoffers van criminaliteit. Volgens de geïnterviewde advocaten gaan zij terughoudend om met gegevens over het slachtoffer.

De *media* kennen regels voor journalisten met betrekking tot privacy, maar deze zijn niet bindend. Uit de interviews blijkt dat journalisten grotendeels zelf bepalen hoe ze het slachtoffer benaderen. Zij beschrijven zichzelf als behoorlijk terughoudend hierin. Er worden discussies op redacties gevoerd over hoe om te gaan met de privacy van slachtoffers, maar die worden niet vastgelegd in normen. Tegenwoordig is het eenvoudiger om reportages te maken volgens de geïnterviewde journalisten, omdat slachtoffers zelf veel op internet zetten en ook makkelijker te bereiken zijn. Slachtoffers en hun naasten lijken ook eerder bereid om in de openbaarheid hun verhaal te doen.

Conclusies

Maatregelen ter bescherming van de privacy van het slachtoffer zijn weliswaar beschikbaar, maar zij worden niet altijd (effectief) toegepast. Er is veel beleid en regelgeving ter bescherming van het slachtoffer, maar op het punt van de bescherming van de privacy is dit nog weinig dwingend. Het hangt deels af van de individuele ambtenaar, maar ook van het type zaak/slachtoffer en de fase van het strafproces, in hoeverre privacybescherming plaatsvindt. Slachtoffers worden niet altijd goed geïnformeerd, en maatregelen ter afscherming worden hun niet altijd aangeboden.

Functionarissen in het strafproces erkennen weliswaar de behoeften van slachtoffers aan (gedeeltelijke) anonimiteit, maar kunnen of willen daar niet altijd aan tegemoet komen. Het vragen naar, en in het strafdossier opnemen van, identificerende gegevens van het slachtoffer is op dit moment een automatisme. Het zit ingebakken in het strafproces om het zo te doen. Slachtoffers realiseren zich niet altijd welke consequenties het verstrekken van deze persoonlijke gegevens kan hebben. Deze komen via het strafdossier immers ter beschikking van, onder anderen, de verdachte, maar dat is lang niet altijd bekend bij slachtoffers. Veel van deze identificerende gegevens zijn waarschijnlijk niet noodzakelijk voor het strafproces. Als slachtoffers maar identificeerbaar zijn en gevonden kunnen worden door de functionarissen in het strafproces, kunnen hun identificerende gegevens voor het overige buiten het dossier blijven. Sommige stappen in het strafproces zouden best kunnen worden gezet zonder steeds dit soort identificerende informatie te vermelden. Het zou goed zijn als uniforme uitgangspunten worden geformuleerd over wat er met betrekking tot het slachtoffer precies in het dossier moet worden opgenomen.

Vooraf slachtoffers van minder ernstige criminaliteit moeten het op dit moment doen zonder zorgvuldige privacybescherming. Zij komen soms pas later tot de ontdekking dat hun persoonlijke gegevens via het dossier bekend zijn geworden bij de verdachte, en zij realiseren zich soms niet wat het optreden ter zitting voor consequenties kan hebben. De speciale maatregelen die ter bescherming van de privacy van sommige 'bijzondere' slachtoffers, zoals in zeden- mensenhandel- en huiselijk geweldzaken, worden genomen, zouden daarom eveneens voor andere ('reguliere') slachtoffers beschikbaar moeten zijn. De denken valt hier onder meer aan de verplichting tot het aanbieden van een domiciliekeuze.

Sommige vormen van privacybescherming zijn relatief eenvoudig te realiseren, zoals een betere informatievoorziening. Informatie over de zittingsdatum en de manieren waarop het slachtoffer een fysieke confrontatie met de verdachte kan vermijden, is essentieel voor een goede voorbereiding op de zitting. Ongewenste confrontaties met de verdachte kunnen behoorlijk ingrijpend zijn voor slachtoffers of nabestaanden, maar zij zijn veelal vermijdbaar.

De politie zou slachtoffers beter moeten informeren over mogelijkheden om identificerende gegevens weg te laten. Slachtoffers moet worden verteld dat hun persoonlijke gegevens in het strafdossier komen en daarmee te lezen zijn voor de verdachte, dat hun naam wordt genoemd op de openbare zitting, en dat hun naam en mogelijk ook adres op de tenlastelegging staan die ter

inzage ligt voor journalisten. Nagedacht zou moeten worden over hoe de scheve verhouding tussen privacybescherming van de verdachte en van het slachtoffer meer gelijkgetrokken kan worden.

Het is onvermijdelijk dat het strafproces inbreuk maakt op de privacy van slachtoffers. Het gaat er daarbij om dat er geen *onnodige* inbreuken worden gemaakt op de privacy. Die kunnen immers leiden tot secundaire victimisatie. Op het punt van bescherming van slachtoffers, ook wat betreft hun privacy, zijn de laatste decennia diverse beleidsmaatregelen in het leven geroepen. Dit beleid lijkt echter soms te verwateren op het moment dat het op een praktische uitvoering aankomt. Het systeem wordt als weinig dwingend ervaren, en daarom vinden individuele functionarissen daarbinnen hun eigen weg. Dat kan betekenen dat het slachtoffer veel bescherming krijgt. Maar het kan ook betekenen dat het slachtoffer wordt 'vergeten', zelfs op momenten waarop deze juist de aandacht verdient. Denk aan de zitting, die voor slachtoffers heel belangrijk kan zijn, of eerder al, de aangifte, waarbij het slachtoffer in vertrouwen persoonlijke gegevens verschaft aan de verbalisant. Op deze momenten gaat het soms mis, en dan is het kwaad geschied en kan het niet meer worden hersteld. Nederland lijkt op dit moment nog niet te voldoen aan een correcte implementatie van de EU-richtlijn die dwingt tot meer aandacht voor bescherming van de privacy van slachtoffers.²

De individuele initiatieven van functionarissen om met een stift gegevens zwart te maken, of om ze zelf uit het dossier te halen, laten veel goedwillendheid zien. Dit soort initiatieven zou echter vervangen moeten worden door een meer *structurele* bescherming. Slachtoffers zouden standaard moeten worden geïnformeerd over mogelijkheden om hun identiteit en andere persoonlijke gegevens te beschermen. Binnen gerechtsgebouwen zouden slachtofferruimtes altijd aanwezig moeten zijn, niet 'weggestopt' in het gebouw moeten zijn, aantrekkelijk moeten zijn om te verblijven en vooral: daadwerkelijk gebruikt moeten worden. Ook een aparte ingang voor het slachtoffer zou een eenvoudig realiseerbare mogelijkheid moeten zijn. Het slachtoffer dat van zijn rechten gebruik wil maken en wil participeren in het strafproces, kan dan op basis van deze informatie en deze maatregelen een weloverwogen beslissing nemen.

² Europese Richtlijn 2012/29/EU, minimumnormen voor de rechten, de ondersteuning en de bescherming van slachtoffers van strafbare feiten.